

Missziós közösség vagyunk – Beszélgetés a MÉCS új vezetőivel, a nyolcgyermekes Dévényi házaspárral

NÉZŐPONT – 2021. november 16., kedd | 20:00

Augusztus végén ünnepelte fennállásának 25. évfordulóját a magyarországi MÉCS Családközösség az esztergomi Szent Adalbert Központban. Az eseményen a közösséget kezdetektől fogva vezető Ménesi házaspár, Krisztina és Balázs a fiatalítás jegyében átadták a MÉCS vezetését a nyolcgyermekes Dévényi házaspárnak, Bettinek és Norbertnek. A családközösség új vezetőivel esztergomi otthonukban beszélgettünk.

– Huszonhárom éve házasok. Mikor, hol és milyen körülmények között ismerkedtek meg?

Dévényi Betti: Elsőéves voltam a miskolci egyetemen, magyar–angol szakon, Norbi pedig ötödéves a jogon. Több katolikus közösség is működött ott, az egyiket ő vezette. A nővérem odajárt, elhívott engem is, így ismertem meg Norbit. Imponált, hogy láttam rajta az

elköteleződést a hitben, ami fontos volt nekem. Négy és fél évig jártunk együtt, utána házasodtunk össze.

Dévényi Norbert: Minden hétköznap este tíz órakor imádkoztunk és énekeltünk az egyetem egyik termében, először csak ketten, hárman, később ez a szám felduzzadt tíz-tizenkét főre. Karizmatikus közösséggé váltunk egy idős debreceni atya, Farkas András hatására.

– Kezdetől fogva sok gyereket szerettek volna, vagy így alakult, és elfogadták az Úr bőséges áldását?

D. B.: Mindketten nagycsaládból származunk, hárman-hárman vagyunk testvérek. Emlékeim szerint nagyon jó volt együtt felnőni a többiekkel. Az nem is volt kérdés, hogy legalább három gyerekünk nekünk is legyen. De nem készültünk arra, hogy ilyen nagy családunk lesz, csak azt szerettük volna, hogy készen álljunk az Úristen akaratára.

D. N.: Nem gondolkoztunk számokban, de meglepetésként ért minket, hogy az esküvőnk után a nászutunkon máris megfogant az első gyermekünk. Ez egy-másfél hónappal később derült ki, amikor Betti rosszul lett, mert ott volt a szíve alatt a kis magzat.

D. B.: Nem volt egyszerű az az időszak. Éppen akkoriban diplomáztam. Elkezdtem tanítani, majd néhány hét munka után bejelentettem az igazgatónak, hogy gyermeket várok. Norbi Budapesten dolgozott. A Jóisten nagyon sokat segített abban, hogy lassanként eljussunk egy olyan időszakba, amikor már tenni tudtunk a házasságunkért. Kezdetben talán kicsit a túlélésre játszottunk.

- Ez mit jelent?

D. N.: A korábbi, lelkes közösségi életünk hirtelen átcsapott egy olyan házastársi létbe, amikor rengeteg nehézséggel kellett szembenéznünk. A közös életünket Csákváron, Betti szüleinek a házában kezdtük, egy külön lakrészben. Ott született az első két gyermekünk.

Ha eljutottunk egy vasárnapi misére, és el tudtunk mondani egy Miatyánkot odafigyelve, átélve, az már óriási dolognak számított. Korábban az egyetlen minden este imádkoztunk. A házasságkötésünk első hónapjaiban lelki szárazságot éreztünk.

- Hogyan sikerült kijönniük ebből?

D. B.: A hiányaink egyértelművé tették számunkra, hogy ez egy új életállapot. Amit korábban külön-külön megéltünk a saját közösségeinkben, azt most közösen, házaspárként kellett megtalálnunk az Egyházban. Kerestük a megoldást, és szinte azonnal megkaptuk a választ: egy kedves szerzetes nővér barátnőnk ismerte a MÉCS magyarországi vezetőit, Ménesi Balázst és Krisztát. Egyetlen beszélgetés velük elegendő volt ahhoz, hogy felismerjük: ez a mi utunk. Csákváron nagy hagyománya volt a közösségi életnek, ifjúsági közösség is működött, amelynek én is tagja voltam. Ebből a közösségből születtek házasságok. Néhány hónap után pedig elindult a csákvári MÉCS közösség, ahová mi is tartoztunk.

D. N.: Amikor megkaptam Balázsék telefonszámát, azonnal felhívtam őket. Budapesten dolgoztam, a II. kerületben. A közjegyzői irodában találkoztunk először Balázssal és Krisztával. Nagyon megérintett minket a szeretetük és az alázatuk. Beszélgetni kezdtünk a MÉCS-ről, és Bettivel azonnal éreztük, hogy ez új lehetőség az életünkben. Budapest és Érd

után Csákváron alakult meg az első vidéki MÉCS közösség. Ez 1999-ben történt, akkor tíz-tizenöt MÉCS közösség volt Magyarországon.

- Jelenleg mennyi van?

D. B.: Százhusz-százötven közötti a számuk. Egy közösséghez öt-hat család tartozik, ami körülbelül hatszáz családot jelent.

- A MÉCS első számú vezetőiként milyen terveik, elképzeléseik vannak?

D. N.: A MÉCS önmeghatározása szerint *házaspárok és papok szolgálata mindenféle életállapotú személy felé, egyrészt lelki programokkal, másrészt közösségekkel, harmadrészt kiadványokkal*”.

A családközösségünk két lábon áll, az egyik a MÉCS Napok házásoknak, egyedülállóknak, párkeresőknek. Ez egy hétvégét betöltő intenzív lelki gyakorlat. A másik láb pedig a közösségek: a házasközösség és az ifjúsági vagy kis MÉCS, gyerekekkel. Ezek alkotják a MÉCS-et. Nagyon jól felépített rendszert adtak át gondos elődeink. A közösségeinket segítik a tematikák, amelyek a házaspárokat érintő kérdéseket dolgoznak fel. Igyekszünk a témákat aktualizálni, az anyagokat az interneten is

elérhetővé tenni a közösségvezetőknek. Dolgozunk egy adatbázison is, hogy megfelelő rálátásunk legyen a közösségeinkre, és el tudjuk érni őket a programjainkkal.

- Milyen programjaik vannak?

D. B.: A már említett MÉCS Napokon túl minden évben van egy nagybőjti lelkinap, ahol töltekezhetünk és találkozhatunk egymással. Ide minden MÉCS közösséget meghívunk, sőt, az érdeklődőket is szeretettel várjuk. A fő előadó általában egy olyan atya, aki a MÉCS-ben szolgál. Mindig vannak tanúságtevő házaspárok is, és szentségimádás, szentmise, külön program a gyerekeknek. Ötévente tartjuk meg a nagy jubileumi rendezvényünket, sajnos ez idén a világjárvány miatt csak egynapos volt.

- A korhangulat nem igazán kedvez ma a házasságban élő nagycsaládosoknak. Egy ilyen közegben mi lehet a MÉCS Családközösségek szerepe, küldetése?

D. B.: Mindenféle életállapotú emberhez igyekszünk szólni, de nagyon fontos hangsúlyozni, hogy a MÉCS-ben a házasság és a házaspárok állnak a fókuszban.

Fel kell mutatnunk ezt a nagy jelet a világnak, fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy a házasság óriási erőforrás, és nemcsak a házaspárok gyermekei, hanem a nagyobb közösség számára is.

A mai világban a lehetőségek óriási tárházában sok szülő elvész abban, hogy mindent igyekszik megadni a gyermekeinek. Mi nagyon erősen hiszünk abban, hogy akkor adjuk nekik a legtöbbet, ha egy jól működő házasság biztonságában nevelkedhetnek, fejlődhetnek. Ha ezenkívül azt is látják, hogy a szüleik együtt imádkoznak, akkor valóban a lehető legtöbbet kapják. Ehhez képest minden másodlagos. Abban igyekszünk segíteni a házaspárokat, hogy ezt megtanulják, és ápolják a házasságukat, segítsenek egymásnak, erősítsék a kapcsolatukat, ha kell, áldozatok árán is, olykor a gyerekek nélkül is, mert erre is szükség van. Mindez kihat majd a családi életükre, a plébániai közösségekre és az egész társadalomra.

D. N.: Nagyon sok támadás éri a családot. Egyik jó barátunk szerint a MÉCS a házasság karbantartása. Sok energiát fordítunk az autókra és más eszközeinkre, hogy jól működjenek, de közben a házasságra már nem marad elég idő. A MÉCS személyes példákkal, tematikákkal, lelkigyakorlatokkal tud segíteni. Van például egy tematikánk a szentekről, arról, hogyan élték meg az adott kort, miként tudták megoldani a problémákat. Nagyon szeretünk Esztergomban lakni, itt szentek lábnyomain járunk, és nagy értéknek tartjuk, hogy a magyar Egyház szíve itt dobog. Több MÉCS közösség is működik a városban. **– Amikor augusztus végén itt jártam a negyedszázados jubileumi rendezvényükön, a tanúságtevőket hallgatva feltűnt, hogy egyáltalán nem rózsaszín képet vázoltak fel, hanem őszintén beszéltek a házasságukban felbukkanó problémákról is.**

D. B.: Mi, keresztények gyakran úgy gondoljuk, hogy csak azok lehetnek szentek, akik tökéletesen éltek. A szentjeinkről az a kép él bennünk, hogy hibátlanok voltak.

Ám a hibáinkat, a kudarcainkat nem lehet sem megspórolni, sem letagadni. A MÉCS-ben nagy érték, hogy a saját életünkkel dolgozunk. A tanúságtételek

házasság, a család értékeit megkérdőjelező vagy tagadó állásfoglalásokat. Felvetődik azonban a kérdés: hogyan csapódik le ez a nagyobb gyermekeiknél?

D. B.: Ha merjük felvállalni a gyerekeink előtt a mindennapi nehézségeinket, az már óriási ajándék a jövőjük szempontjából. Lássák a gyerekek, amikor megöleljük egymást, azt is, ha konfliktus van közöttünk, és a kibékülésünket is. Így talán kapnak egyfajta használható receptet az élethez. Az is nagyon fontos, hogy közösségbe szervezzük őket.

D. N.: Ez a közösség a már említett kis MÉCS, ami az érdi családok körében alakult ki sok évvel ezelőtt. A nagyobb gyermekeinknél megtapasztaltuk, nem jó, ha a virtuális valóságban élnek, ami könnyen beszippanthatja őket. Hat évvel ezelőtt az érdiek segítő támogatásával, tapasztalataikat felhasználva itt, Esztergomban is létrehoztuk a kis MÉCS közösségeket tíz és tizenhét év közötti gyerekeknek, fiataloknak. Idén szeptemberben már a hetedik közösségünk indult el. Kéthetente péntekenként találkozunk itt, a házukban. Játsszunk, együtt vacsorázunk és imádkozunk, előadás is van különböző témákban. Szó volt már az alkoholról, a drogokról, a szexualitásról, a gender-elméletről. Tanúságot teszünk a saját életünkről, és igyekszünk közelebb vezetni őket az Úr Jézushoz. Hatvan-nyolcvan gyerekkel nyári táborokat is szervezünk, a helyszín évek óta Pélifyöldszentkereszt.

D. B.: Ha semmi más nem történik, csak az, hogy a gyerekeink kéthetente látnak házaspárokat szolgálni, akik a szabadidejüket áldozzák fel a közösségért, már annak is óriási üzenetértéke van a mai világban.

– A pisztráng és a lazac az a két halfajta, amelyik mindig az árral szemben úszik. Lehetnének a korszellemmel szembeszegülő ellenkultúra szimbólumai. Úgy érzem, a többi katolikus családközösséggel együtt a MÉCS is ezt a szerepet tölti be napjainkban, amikor a divatos áramlatok nagyon távol állnak a kereszténységtől.

D. B.: Az elmúlt huszonöt évben nagyon sokszor megfogalmazódott a MÉCS vezetőiben és közösségeiben az az igény, hogy ne legyünk „gettókeresztények”. Ferenc pápa is erre figyelmeztet. Mi alapjaiban nem evangelizációs közösség vagyunk.

A mi misszióink a jó szándékú, jól működő keresztény családok megerősítése, mert ha megerősítjük őket, a kovász szerepét tölthetik be a társadalomban.

Ez egyfajta közvetett misszionálás a világ felé.

D. N.: A misszióink része az is, amikor megjelenünk valahol a gyerekeinkkel. Gyakran ránk csodálkoznak négy-öt-hat gyermek láttán. Fontos az is, hogy próbáljunk meg mások számára is vonzó életet élni, hogy más házaspárokból is felmerüljön: szeretnének közénk tartozni. Érezzék rajtunk, hogy boldogok vagyunk, ahogyan az első keresztényekről is feljegyezték a kívülállók, mennyire szeretik egymást. Nagy élmény számunkra, amikor házaspárok érdeklődnek nálunk, és szeretnék megtudni, tulajdonképpen mi is ez a közösség, mit lehet itt kapni. Először kapnak, de idővel már ők adnak másoknak. Nem fogyasztói, hanem szolgáló közösségek együttese a MÉCS.

– Amikor beléptünk a házukba, rögtön feltűnt, milyen sok itt a Krisztust, Máriát, angyalokat, szenteket ábrázoló kegytárgy. Olyan, mintha egy családi szentélyben lennénk.

D. B.: Naivitás lenne azt gondolnunk, hogy a MÉCS tudott volna huszonöt éven át működni, ha nem állna mögötte a Szentlélek. Ezért is igyekszünk „jóban lenni” a szentjeinkkel, mert hiszünk a közbenjárásukban, és naponta megtapasztaljuk, hogy segítenek. Úgy gondolom, az égi Egyháznak nagyon fontos, hogy az e világban küzdő Egyházban mi miért adjuk oda az életünket. Ezek a tárgyak azért vesznek körül bennünket, hogy emlékeztessenek erre az óriási erőre, lehetőségeire. A MÉCS-en belül működik egy imaháttér-közösség is, amelyet olyan házaspárok, idősebb testvérek, betegek, szerzetesek alkotnak, akik vállalták, hogy naponta imádkoznak a MÉCS-ért. Nagyon hiszünk az ebben rejlő erőben is.

D. N.: A MÉCS-vezetőkkel 2010-ben elzarándokoltunk Pio atya sírjához. Nagyon nagy hatással van ránk az ő élete, szentsége. Lelki gyermekeinek tekintjük magunkat, hisszük, hogy támogat minket odafönről. 2008-ban elzarándokoltunk Međugorjéba is, Bíró László püspök atya vezetésével. Lelkierőt, energiát merítünk a kegyhelyeken a feladatainkhoz. Mindennapi életünkben pedig igyekszünk az Eucharisziából forrásozni.

Szerző: Bodnár Dániel

Fotó: Fábián Attila

Magyar Kurír

Az interjú nyomtatott változata az Új Ember 2021. november 14-i számában jelent meg.

<https://www.magyarKurir.hu/hirek/misszios-kozosseg-vagyunk-beszelgetes-mecs-uj-vezetoivel-nyolcgyermekes-devenyi-hazasparral>